

JOHN HART

Tíha nenávisti

Thriller

VYŠEHRAĐ

Dvojnásobný
držitel
prestižní ceny
Edgar Allan
Poe Award

JOHN HART

Tíha nenávisti

JOHN HART

Tíha nenávisti

VYŠEHRAĐ

*Pro Nordeho, Matthewa a Mickeyho.
Dobří chlapi odcházejí...*

Toto dílo je fikce. Všechny postavy, organizace a události, které jsou v tomto románu vylíčeny, jsou buď výplody autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně.

Z anglického originálu Redemption Road
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press,
New York v roce 2016 přeložil Jindřich Mandák
Obálku, s použitím ilustrace agentury123rf.com,
navrhla Kateřina Urbanová
Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1548. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 220 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2016 by John Hart
Published by arrangement with St. Martin's Press,
LLC. All rights reserved
Translation © Jindřich Mandák, 2016

ISBN 978-80-7429-786-1

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Je to chladné a zlomené aleluja.

LEONARD COHEN

Včera

Ta žena byla nevšední krasavice už proto, že o své dokonalosti vůbec nevěděla. Pozoroval ji dost dlouho, aby se k tomuto podezření dopracoval, ale teprve při setkání s ní se ukázalo, že ho jeho instinkt nemýlil. Byla skromná, ostýchavá a snadno ovladatelná. Možná byla nejistá nebo nepřiliš bystrá. Možná byla osamělá nebo zmatená z toho, jaké místo zaujímá v tomto složitém světě.

Na tom vlastně nezáleželo.

Byla ten správný typ a všechno to bylo o očích.

Ty její jiskřily, jak tak šla po chodníku, letní šaty měla volně kolem kolenou, ale nepůsobily nijak nepatřičně. Líbilo se mu, jak se lem šatů vlnil a jak nenuceně žena pohybovala nohama a pažemi. Měla bledou pleť a chovala se zdrženlivě.

Skutečně to bylo o očích.

Musely být jasné, hluboké a neostražité, proto se díval pozorně, aby se ujistil, že se za těch několik dnů od chvíle, kdy si domluvili schůzku, nic nezměnilo. Omluvně se rozhlížela a on už z dálky vnímal smutek zrozený ze špatných partnerů a bezvýznamného zaměstnání. Doufala, že od života dostane víc. Na rozdíl od většiny mužů to chápal.

„Ahoj, Ramono.“

Bez náznaku rozpaků ustoupila, když teď stáli tak blízko sebe.

Řasy u linie lící měla tmavé a hlavu natáčela v takovém úhlu, že se mu ztrácela bezchybná křivka její dolní čelisti.

„Jsem rád, že jsme se k tomu rozhodli,“ řekl. „Myslím, že to nebude promarněné odpoledne.“

„Děkuji, že jste si udělal čas.“ Zarděla se, oči stále sklopené. „Vím, že máte hodně práce.“

„Budoucnost je pro nás všechny důležitá, život a jeho prožívání, kariéra, rodina a osobní uspokojení. Je důležité plánovat a věci promýšlet. Není třeba být v tom sám, ne ve městě, jako je tohle. Všichni se tu známe. Vzájemně si pomáháme. Až tu budete žít déle, pochopíte to. Lidé jsou tu milí. Nejsem tu jen já sám.“

Přikývla, ale on chápal její hlubší pocity. Setkali se jako by náhodou a ona uvažovala, proč se tak ochotně otevřela neznámému člověku. Ale to byl jeho dar – jeho tvář a jeho jemné způsoby, jimž ženy důvěřovaly. Některé to potřebovaly: rameno, trpělivost. Jakmile poznaly, že mu nejde o milostný vztah, bylo to snadné. Byl vyrovnaný a laskavý. Považovaly ho za světaznalého.

„Můžeme tedy vyrazit?“ Otevřel dveře auta a ona na okamžik zneklidněla, zrak jí klouzal po spáleninách od cigaret a potřhaném vinylu. „Je vypůjčené,“ řekl. „Omlouvám se, ale auto, kterým obvykle jezdím, muselo do servisu.“

Skousla si spodní ret, svaly na hladkém lýtku se jí napjaly. Palubní desku hyzdily skvrny. Koberec byl prošoupaný.

Potřebovala postrčit.

„Chtěli jsme to podniknout zítra, vzpomínáte si? V podvečer? Káva a povídání?“ Tvář se jí zvlnila úsměvem. „Kdyby to zůstalo tak, jak jsme si naplánovali, měl bych už to druhé auto. Ale vy jste potřebovala změnit den. Bylo to tak trochu na poslední chvíli a vlastně to děláme kvůli vám...“

Nechal slova vyznít do ztracena, aby si připomněla, že to byla ona, kdo navrhl schůzku, a ne on. Naposledy přikývla, protože to dávalo smysl a protože nechtěla vypadat jako někdo, komu záleží na tak bezvýznamné věci, jako je auto, ne ve chvíli, kdy na tom byla finančně tak bledě, že si nemohla koupit své vlastní. „Ráno přijede z Tennessee moje matka.“ Ohlédla se na bytový dům a v koutcích úst se jí opět ukázaly dolíčky. „Nečekala jsem to.“

„Ano.“

„A je to přece moje máma.“

„Řekla jste mi to. Já vím.“ V hlase mu zaznělo lehké zklamání, trocha netrpělivosti. Usmál se, aby ulomil ostří, třebaže poslední věc, kterou si přál, byla připomínka dívčinyých křupanských kořenů v nějakém křupanském městě. „Je to auto mého synovce,“ řekl. „Studuje na vysoké škole.“

„Tím se to tedy vysvětluje.“

Měla na mysli pach a špínu, ale už se smála, takže se smál také. „Ti mladí,“ prohodil.

„Jo, jasně.“

Teatrálně se uklonil a utrousil něco o kočárech. Zasmála se, ale on už tomu nevěnoval pozornost.

Už seděla v autě.

„Mám ráda neděle.“ Seděla vzpřímeně a on uklouzl za volant. „Klid a mír, žádné očekávání.“ Uhladila si sukni a vzhledla. „Nemáte rád neděle?“

„Ovšem,“ řekl, ale nic mu nemohlo být lhostejnější. „Řekla jste své matce o naší schůzce?“

„Ani náhodou,“ řekla dívka. „Zavalila by mě otázkami. „Namítala by, že jsem chudá nebo nezodpovědná, že jsem jí místo toho měla zavolat.“

„Možná ji podceňujete.“

„Matku? Ne.“

Přikývl, jako by chápal její izolovanost. Matka byla panovačná, otec odměřený nebo mrtvý. Otočil klíčkem v zapalování a kochal se tím, jak dívka sedí – s rovnými zády a rukama úhledně složenýma v klíně. „Lidé, kteří nás mají rádi, nás často vidí takové, jaké nás chtějí vidět, a ne takové, jací doopravdy jsme. Vaše matka by vás měla vnímat pozorněji. Myslím, že by byla příjemně překvapená.“

Ta poznámka ji potěšila.

Odražil od obrubníku a mluvil, aby ji v této náladě udržel. „Co vaše přítelkyně?“ zeptal se. „Kolegyně z práce? Vědí o nás?“

„Jen to, že mám dnes s někým schůzku a že je to osobní záležitost.“ Usmála se a pohlédla na něj teplýma, výraznýma očima, které ho na ní nejvíc upoutaly. „Jsou strašně zvědavé.“

„To určitě jsou,“ řekl a ona se podruhé usmála. Trvalo jí víc než deset minut, než položila první smysluplnou otázku. „Počkejte, myslela jsem, že jedeme na kávu.“

„Napřed vás vezmu někam jinam.“

„Co tím myslíte?“

„To je překvapení.“

Město za nimi se propadalo do dálky. Po obou stranách ubíhaly pole a lesy. Zdálo se, že prázdná silnice na sebe vzala nový význam a dívka se dotkla prsty hrdla, tváře. „Moje přítelkyně předpokládají, že se vrátím.“

„Myslel jsem, že jste jim to neřekla.“

„To že jsem řekla?“

Vrhl na ni pohled, ale neodpověděl. Nebe bylo purpurové, slunce jako pomeranč prodírající se skrze stromy. Byli daleko za hranicemi města. Na vzdáleném kopci stál opuštěný kostel s věžičkou jakoby rozbitou váhou temnějšího nebe. „Miluji zchátralé kostely,“ řekl.

„Cože?“

„Nevidíte to?“

Ukázal prstem a ona zírala na omšelý kámen, na pokřivený kříž. „Nerozumím.“

Začínala mít obavy; snažila se sama sebe přesvědčit, že všechno je normální. Sledoval, jak se na ruinách usazují kosi. O pár minut později ho požádala, aby ji odvezl domů.

„Není mi dobře.“

„Už tam skoro jsme.“

Ted' už se bála – to poznal – vylekala ji jeho slova, kostel a podivné monotónní hvízdání, které mu se sykotem unikalo ze rtů.

„Máte velmi působivé oči,“ řekl. „Už vám to někdy někdo řekl?“

„Myslím, že budu zvracet.“

„To zvládnete.“

Zahnul s autem na štěrkovou cestu, svět se vymezil stromy, stmíváním a horkem sálajícím z její kůže. Když projeli otevřenou bránou v rezivějícím plotě, dívka se rozplakala. Nejdřív tiše, pak už hlasitěji.

„Nebojte se,“ řekl.

„Proč to děláte?“

„Proč dělám, co?“

Plakala hlasitěji, ale nehýbala se. Auto vyjelo ze stromoví na mýtinu zarostlou plevelem a plnou haraburdí a kusy rezavého kovu. Tyčilo se tu prázdné silo, kulaté, pruhované, s vrcholem, který zapadající slunce poselo růžovými skvrnami. U jeho základny zela dokořán dvířka, v prostoru za nimi jen černota a ticho. Pohlédla vzhůru na vrchol sila, a když se pohledem vrátila, spatřila v jeho ruce pouta.

„Nasadte si je.“

Upustil jí pouta do klína a pod nimi se začala šířit teplá mokrá skvrna. Sledoval, jak zoufale vyhlíží skrz okénko a hledá nějaké lidi nebo sluneční světlo nebo důvody k naději.

„Říkejte si, že to není skutečné,“ řekl.

Nasadila si pouta, kov zacinkal jako zvonečky „Proč to děláte?“

Byla to stejná otázka, ale on jí to neměl za zlé. Vypnul motor a poslouchal, jak v tichu dotikává. Na mýtině bylo horko. Auto páchlo močí, ale on na to nedbal. „Měli jsme to provést zítra.“ Přiložil jí k žebrům paralyzér a díval se, jak sebou škubla, když stiskl spoušť. „Do té doby vás nepotřebuji.“

1

Gideon Strange otevřel oči do tmy a horka, poté co zaslechl, že otec pláče. Gideon se ani nepohnul, třebaže vzlykání nebylo nic nového ani neočekávaného. Jeho otec často skončil v koutě – schoulený, jako kdyby ložnice jeho syna byla posledním spolehlivým místem na světě – a Gideon uvažoval, že se zeptá, proč ještě po tolika letech je otec tak smutný, slabý a zlomený. Byla by to prostá otázka, a pokud by v otci zbyla ještě kapka mužnosti, pravděpodobně by na ni odpověděl. Jenže Gideon věděl, co by otec řekl, a tak dál ležel s hlavou na polštáři a hleděl do temného kouta, dokud se otec nesebral a nepřešel místnost k Gideonovu lůžku. Dlouhé minuty nad ním mlčky

stál a snažil se šeptem nabrat sílu. Říkal *Prosím, Bože, prosím*, pak chtěl, aby mu dodala sílu jeho dávno mrtvá žena, a *Prosím, Bože se změnilo v Pomoz mi, Julie*.

Gideon tu bezmoc a slzy, ty třesoucí se špinavé prsty, považoval za ubohé. Nejtěžší pro něj na tom bylo vydržet bez pohnutí, ne proto, že jeho matka byla mrtvá a nemohla odpovédět, nýbrž proto, že Gideon věděl, že když se jen trochu pohne, mohl by se otec zeptat, jestli je vzhůru, nebo jestli je mu smutno, nebo jestli je stejně bezradný jako on. Pak by mu Gideon musel říct pravdu, že nic z toho, ale že je uvnitř osamělejší, než by měl kterýkoli z chlapců jeho věku být. Ale otec už nepromluvil. Pročísl prsty synovi vlasy a stál zcela tiše, jako by si ho ta síla, kterou hledal, mohla nějakým kouzlem najít. Gideon věděl, že k tomu nikdy nedojde. Viděl fotografie otce z dřívější doby a uchoval si pár matných vzpomínek na muže, který se smál a usmíval a nepil denně prakticky od rána do večera. Celé roky si myslel, že by se ten muž mohl vrátit, že by se to přece jen mohlo stát. Ale Gideonův otec zahazoval své dny jako nepotřebné harampádí, prázdný muž s jedinou vášní, která povstala z myšlenek na jeho dávno mrtvou ženu. V takových chvílích se jakoby probouzel k životu, ale k čemu byly takové záblesky a náznaky?

Muž se naposledy dotkl synových vlasů, potom přešel místnost a zavřel za sebou dveře. Gideon minutku počkal a pak se, zcela oblečený, zvedl z postele. Přežíval na kofeinu a adrenalinu a usilovně se snažil rozpomenout, kdy naposledy snil nebo přemýšlel o něčem jiném kromě toho, co to obnáší zabít člověka.

Obtížně polkl, pootevřel dveře a snažil se nevšímat si svých vyzábělých bledých paží a toho, že jeho srdce pádí jako splašený kůň. Říkal si, že ve čtrnácti už je natolik mužem, že nepotřebuje být ani o den starší, aby mohl stisknout spoušť. Ostatně Bůh chtěl, aby se z chlapců stávali muži a Gideon vykoná pouze to, co by udělal jeho otec, kdyby byl dost chlap. To znamenalo, že zabíjení a umírání jsou také součástí Božího záměru. Gideon v temnotě své mysli dospěl až sem a pokoušel se seč mu síly stačily, aby o tom přesvědčil ty části svého těla, které se trásly, potily a chtělo se jim zvracet.

Uplynulo třináct let od zavraždění jeho matky a tři týdny od chvíle, kdy Gideon našel otcovu malou černou pistoli. Pak dalších deset dní než si spočítal, že vlak ve dvě ráno ho dopraví k šedivé krychli věznice na druhém konci okresu. Gideon znal kluky, kteří naskakovali do vlaku. Nejdůležitější je, říkali, běžet rychle a nemyslet na to, jak ostrá a těžká doopravdy jsou ta velká, lesklá kola. Ale Gideon se bál, že by mohl skočit, minout a spadnout pod vlak. Každou noc ho to děsilo jako noční můra. Záblesk světla a tma, pak utrpení tak skutečné, že se probudil s bolestí ve všech kostech nohou. Byla to strašná představa, dokonce i v bdělém stavu, a tak ji potlačil a otevřel dveře natolik, aby viděl otce zhrouceného ve starém hnědém křesle, s poduškou přitisknutou k hrudi, jak hledí na rozbitý televizor, do nějž Gideon schoval pistoli, poté co ji předevcírem ukradl ze zásuvky prádelníku. Teď si uvědomil, že měl pistoli schovat ve svém pokoji, jenže se domníval, že tu není lepší úkryt než prázdný vnitřek porouchané televize, která nefungovala už v době, kdy bylo Gideonovi pět.

Ale jak se dostat k pistoli, když otec seděl přímo před ní?

Měl to udělat jinak, ale někdy mu to nemyslelo tak, jak by mělo. Nechtěl dělat problémy. Prostě to tak vycházelo, takže i laskaví učitelé naznačovali, že myslí víc na práci se dřevem a s kovem než na elegantní slova ve všech těch úžasných těžkých knihách. Stál ve tmě a přitom si pomyslel, že učitelé snad mají nakonec pravdu, poněvadž bez pistole nemůže střílet ani se bránit nebo ukázat Bohu, že je odhodlaný vykonat to, co je potřeba.

Po chvíli zavřel dveře a hlavou mu blesklo: *Vlak ve dvě...*

Ale na hodinách už bylo 1:21.

Pak 1:30.

Znovu nakoukl dveřmi a sledoval, jak se láhev zvedá a klesá, dokud se otec nesesul do křesla a láhev mu nevyklouzla z prstů. Gideon počkal ještě pět minut, pak se vplížil do obývacího pokoje, překračoval součástky motoru a další láhve a jednou zakopl, když kolem projelo auto a mezerou mezi

závěsy špláchlo dovnitř světlo. Když byla zase tma, poklekl za televizorem, sundal zadní kryt a vyndal pistoli, která byla černá, hladká a těžší, než si pamatoval. Vysunul bubínek a zkontroloval náboje.

„Synu?“

Byl to slabý hlas slabého muže. Gideon se zvedl a viděl, že otec je vzhůru – otisk ve tvaru muže v pruhu flekatého čalounění. Vypadal nejistě a bojácně a na zlomek vteřiny Gideon zatoužil zalézt zpátky pod příkrývky. Mohl by všechno zrušit; předstírat, že nic z toho se nestalo. Bylo by příjemné, pomyslel si, nikoho nezabít. Mohl by odložit pistoli a vrátit se do postele. Ale v otcových rukou zahlédl aureolu květů. Teď už byly uschlé a křehké, ale jeho matka je ve svatební den měla ve vlasech jako korunku. Znovu na ně pohlédl – šater latnatý a bílé růže, bledé a křehké – a pak si představil, jak by se pokoj jevil někomu, kdo by hleděl shora: muž s uschlými květy, chlapec s pistolí. Gideon chtěl vysvětlit sílu tohoto obrazu – chtěl, aby otec pochopil, že syn musí udělat to, co jeho otec neudělá. Místo toho se otočil a utekl. Slyšel, jak ho otec znovu volá, ale to už byl za dveřmi a málem upadl, když seskočil z verandy a v běhu dopadl na zem, s pistolí, teď už teplou, v ruce, nárazy na tvrdý beton se mu v běhu přenášely do holení. Uběhl půl bloku, pak se proplížil dvorkem jednoho starce do hustého lesa, který se táhl podél potoka k východu, potom nahoru do vysokého kopce k místu, kde se drátěný plot prohnul a kde rezivěly zavřené továrny.

Narazil na plot a slyšel, že jeho otec daleko vzadu volá opakovaně jeho jméno tak hlasitě, až se jeho hlas lámal, přeskakoval a nakonec umlkl. Gideon chvilku váhal, ale když na západě zahvízdal vlak, podstrčil pistoli pod plotem a sám ho přešel. Přitom se poškrábal a narazil si obě kolena, když špatně dopadl na zarostlé parkoviště na druhé straně.

Pískání vlaku zaznělo hlasitěji.

Nemusí to udělat.

Nikdo nemusí zemřít.

Ale to k němu promlouval strach. Jeho matka byla mrtvá a její vrah musí zaplatit. A tak zamířil k mezeře mezi vyhořelou továrnou na nábytek a místem, kde se kdysi vyráběly

nitě, ale už před časem se jedna zeď zhroutila dovnitř. Mezi budovami byla větší tma, ale Gideon to zvládl k díře v plotě poblíž mohutného bílého dubu ve vzdálenějším koutě, aniž by upadl, třebaže měl pod nohama uvolněné cihly. Trochu světla dávala pouliční lampa a pár hvězd nízko nad obzorem, ale to zmizelo, když se po břiše proplazil pod drátem do strouhy na druhé straně. Hlína byla suchá a šla dobře oprášit. Uklouzl a zašátral po pistoli, aby mu nevypadla někam do tmy – pak pročvachtal čůrkem vody, vyšplhal na druhé straně a zůstal bez dechu stát v průchodu mezi křovím, které se rozrůstalo po stranách kovových kolejí, jež proti hlíně vypadaly bílé.

Ohnul se v pase ochromený křečí; ale vlak už vjel do zatáčky a jeho reflektory osvětlily svah kopce.

Bude muset zpomalit, pomyslel si.

Jenže nezpomalil.

Vyrazil do kopce, jako by tu kopec vůbec nebyl. Tři lokomotivy a masa kovu, to všechno prolétlo kolem, jako by mu to chtělo vyhnat vzduch z plic. Ale každou vteřinu vyjížděly na kopec další vagony a Gideon je ve tmě vycítoval, padesát vagonů, pak ještě sto, svou váhou brzdily lokomotivy a Gideon si uvědomil, že vlak zpomalil natolik, že s ním skoro dokázal udržet krok. A o to se snažil, uháněl a od kol, která vytvářela vakuum, jež se přisávalo na kosti v jeho nohou, létaly žluté jiskry. Pokusil se chytit jeden vagon, pak druhý, ale žebřík byl vysoko a příčle byly hladké.

Riskl pohled přes rameno a viděl, že ho rychle dojíždějí poslední vagony, snad dvacet a pak čím dál mív. Jestliže nechytí vlak, nestihne se dostat k věznici. Roztáhl prsty, ale upadl a ušpinil si obličej. Znovu se rozběhl, napřáhl ruce a ucítil v dlani příčel, ramenem mu projela bolest, nohama dupal po dřevěných pražcích, až se nakonec dostal dovnitř vagonu jako do ulity.

Zvládl to. Byl ve vlaku, který ho odveze, aby zabil člověka, a tato skutečnost ho ve tmě tížila. Už to nebyly jen řeči, čekání či plánování.

Za čtyři hodiny vyjde slunce.

Z nábojů se stanou skutečné střely.

No a co?

Odhodlaně seděl ve tmě a kolem vagonu se zvedaly a klesaly vrcholy kopců a domy mezi nimi vypadaly jako hvězdy. Myslel na bezesné noci a hlad; a když se pod ním zatřpytila řeka, pátral po věznici a viděl světla města táhnoucí se celé kilometry údolím. Rychle se přibližovala, a tak se vyklonil v místech, kde půda vypadala rovnější a méně kamenitá. Hledal v sobě sílu ke skoku, ale byl stále ještě ve vlaku, když hliněný povrch uběhl dozadu a věznice se ponořila do tmy jako potápějící se loď. Co nevidět bude příliš daleko, tak si místo ní představil matčinu tvář, vyskočil a dopadl na zem jako pytel kamení.

Když se probral, byla ještě tma, a přestože hvězdy vypadaly matnější, mohl se v jejich světle belhat podél kolejí, dokud nenarazil na silnici, která vedla k budovám, jež kdysi viděl zadním okénkem z jedoucího auta. Zastavil se pod cedulí s nápisem TRESTANCI VÍTÁNI vyvedeným černými písmeny a pozoroval bar ze škvárobetonových bloků se dvěma okny, který stál za ní. Jeho obličej vypadal ve skle jako šmouha. Žádní lidé, žádný provoz, a když obrátil pohled k jihu, viděl, jak se v dálce tyčí věznice. Dlouho na ni hleděl a teprve pak vklouzl do uličky u baru a opřel se zády o kontejner s odpadky, který čpěl po kuřecích křídýlkách, po nedopalcích cigaret a po moči. Toužil mít příjemný pocit z toho, že se dostal až sem, ale pistole v jeho klíně vypadala nepatřičně. Pokoušel se pozorovat silnici, ale nic k pozorování tam nebylo, a tak zavřel oči a myslel na piknik, který si udělali, když byl ještě hodně malý. Fotografie, kterou v ten den pořídili, stála doma v rámečku na jeho nočním stolku. Měl tehdy na sobě žluté kalhoty s velkými knoflíky a měl dojem, že si vybavuje, jak ho otec drží vysoko nad hlavou a roztáčí ho v kruhu. Upínal se k této představě dětství a pak si představoval, jaký to bude pocit, až zabije toho člověka, který mu ho vzal.

Natáhnout kohoutek.

Paže rovná a pevná.

Procvičoval si to v hlavě, aby to i v praxi provedl správně; ale i v duchu se mu pistole chvěla a mlčela. Gideon si to představoval snad tisíckrát, snad každou noc.

Jeho otec na to nebyl dost mužem.

Nebude na to dost mužem.

Tiskl si hlaveň k čelu a modlil se, aby našel sílu, a pak si to znovu zopakoval.

Natáhnout kohoutek.

Paže rovná a pevná.

Déle než hodinu se snažil zocelit, pak se ve tmě vyzvracel a pevně se schoulil do sebe, jako by mu uloupili i všechno teplo světa.

2

Elizabeth by měla spát – to jí bylo jasné – ale unavená nebyla jen fyzicky. Vyčerpání mělo původ v mrtvých mužích a otázkách, které z toho vyplývaly, v třinácti letech u policie, které možná vyústí do špatného konce. V duchu si ten film přehrávala: nezvěstná dívka a sklep, zkrvavený drát a *prásk, prásk* prvních dvou výstřelů. Dva by mohla obhájit, možná i šest; ale osmnáct střel ve dvou tělech se dalo těžko rozumně vysvětlit, i když dívka zůstala naživu. Od střelby uplynuly čtyři dny a život se pořád ještě nevrátil do normálních kolejí. Včera ji na chodníku zastavila čtyřčlenná rodina, aby jí poděkovala, že udělala ze světa lepší místo. O hodinu později jí někdo plivl na rukáv její oblíbené bundy.

Elizabeth si zapálila cigaretu a uvažovala o tom, jak se všechno smršlo jen na to, jak se k tomu lidé stavějí. Pro ty, kdo měli děti, byla hrdinkou. Byla unesena dívka a padouši zemřeli. Spoustě lidí to připadalo docela správné. Ti, kteří ze zásady nedůvěřovali policii, považovali Elizabeth za důkaz všeho, co je u představitelů moci špatné. Dva muži zemřeli násilným, krutým způsobem. Co na tom, že to byli drogoví dealaři, únosci a sexuální násilníci. Zemřeli a měli v sobě osmnáct střel, což bylo pro některé lidi neomluvitelné. Používali výrazy jako *mučení, poprava a policejní brutalita*. Elizabeth celou věc vnímala velmi intenzivně, ale většinou ji to jen unavovalo. Kolik dní už pořádně nespala? Kolik děsivých snů, když se to nakonec stalo? Přestože se město nezměnilo a v jejím životě se vyskytovali titíž lidé, zdálo se, že je pro ni

každou hodinu těžší zůstat stejným člověkem, jakým byla předtím. Seděla sedm hodin v autě a bezcílně jezdila městem i po okrese, kolem policejní stanice a svého domu, ven za věznici a zpátky. Ale co jiného mohla dělat?

Doma bylo pusto.

Do práce nemohla.

Zajela na temné parkoviště, na nebezpečném okraji centra, vypnula motor a naslouchala zvukům města. Z klubu dva bloky odtud duněla hudba. Na rohu pištěl řemen větráku. Odněkud bylo slyšet smích. Po čtyřech letech v uniformě a devíti se zlatým odznakem znala každou nuanci každého rytmu. Město bylo její život a už dlouho je milovala. Teď jí připadalo... *jaké?*

Zlé? Je to to pravé slovo? To jí připadalo příliš tvrdé.

Snad *odcizené?*

Neznámé?

Vystoupila z auta a stála ve tmě, poněvadž pouliční lampa stojící opodál dvakrát blikla, pak prskla a zhasla. Pomalu se otočila a vybavila si každou zadní uličku a křivolakou ulici v okruhu desíti bloků. Znala kokainová doupata, levné noclehárny, prostitutky a drogové dealery, věděla, na kterém rohu by mohli člověka zastřelit, kdyby řekl něco nepatřičného, nebo narazit na zdrogovaného. Na tomto výbušném místě zchátralého města bylo jen za poslední tři roky zabito sedm lidí.

Byla už mnohokrát v ještě horších končinách, ale bez odznaku to bylo něco úplně jiného. Morální autorita byla důležitá stejně jako pocit, že není jen osamocený jedinec. Nebyl to strach, odpovídající výraz by mohl být *vědomí zranitelnosti*. Elizabeth neměla přátele ani přítelkyně, neměla žádné záliby. Byla policistka. Měla ráda boj a hon a ty řídké, milé případy, kdy pomáhala opravdu slušným lidem. Co by jí zbylo, kdyby o to přišla?

Channing, řekla si.

Zůstala by jí Channing.

Bylo zvláštní, že pro ni mohla tolik znamenat dívka, kterou sotva znala. Ale bylo to tak. Když nebyla Elizabeth ve své kůži, vzpomněla si na tu dívku. Také když ji drtil okolní svět, nebo když ji napadlo, že by opravdu mohla jít do vězení kvůli